

det Ideal at faae Kriger afflaffet. Jeg vil derfor, saa længe jeg har Plads her, gjøre, hvad jeg formaar, for at faae den Del af vort Samfund, som der her er Tale om, behandlet paa en bedre Maade end hidtil thi, lad mig sige det rent ud, hidtil ere disse Folk blevne noget smaaligt behandlede. Jeg har benyttet Leiligheden til at udtale dette, ledet dels af min ærede Sidenands (Th. Nielsen) Motivering, som jeg fandt saa fuldstændig begrundet, og dels af den Følelse, jeg har haadt af, at man meget maatte beklage, at vi endnu, efter i nogle og tyve Aar, at have haadt den fri Forsfatning, ikke ere komne til paa en smukkere og mere hensigtsmæssig Maade. Jeg vil ikke talt om at belønne, men blot at give Ginstning til mange af Danmarks Sønnier for det Tab, de have maattet lide ved at forsvare deres Land.

Rosod: Der jeg blot sige til den ærede sidste Tale, at, naar alle Mennesker eller Stater ville afflaffe Krig, vil jeg ogsaa gjerne gaa ind derpaa, saa ussal jeg være det fredfommeligste Menneske af Verden, men, saa længe der er stor Fare for, at vi kunne blive overfaldne, vil jeg tilraade, at man væbner sig til det Uderste for at sælge sit Liv saa dyrt som muligt.

Hjør: Maas jeg i bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Ja, det Sidste hører egentlig ikke herhen, saa at det ærede Medlem vist ikke kan have Trang til at imødegaa det. S. Dvrigt har det ærede Medlem Ordet for en kort Bemærkning.

Hjør: Ja, den ærede Formand mener, at jeg ikke kan have Trang til at imødegaa det ærede Medlem for Bornholm (Rosod). Det har jeg heller ikke i Sinds, tværtimod, jeg vil medgaa ham, om man vil, thi, jeg agter at respektere det ærede Medlems smukke nationale Følelse. Kun forekommer det mig, at han til enkelte Tider gaar lidt vel vidt, men jeg vil ikke beklage mig over, og endnu mindre bebreide ham hans nationale Følelse,

tilmed da han nu fremsatte den fornøftige og smukke Tale, at, naar man vil afflaffe Krig, gaar han med dertil. Der er altfaa dog vist en Mæltighed for en Tilnærmelse imellem det ærede Medlem og mig, naar vi sige lidt af hvede paa sin Sidel af de radikale Tanker, som man til en og anden Tid kan have.

Formanden: Spørgsmaalet om Krig og Fred er det ikke værd, at bringe ind her?

Ordføreren: De Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte med angaaende Svuldbterne, kan jeg i deres Almindelighed underkræve. Derimod er det et Spørgsmaal om den Bekræftelse, der af det ærede Medlem er rettet imod Svuldbestyrelsen, er fuldkommen berettiget, og om Feilen ikke snarere maatte siges at ligge i Lovens af 9de April 1851, thi jeg har ogsaa nogen Erfaring i denne Retning, og den gaar ud paa, at Svuldbestyrelsen behandler den Slags Sager med stor Omhu og ikke skrider til at borttage nogen Pension, som den Gang har været tilstaaet uden at Lovens at have fyldestgjørende Grunde dertil. Det maas nemlig erindres, at selv om en Mand ikke fuldstændig har forvundet Sølgerne af et Saar, kan dog efter Ordlyden i § 14 i Lovens af 9de April 1851 den tilstaaede Svuldbforsørgelse formindres, og endog bortfalde. Det hedder nemlig, der er Tillæget for min d. s. l. e. s. alle ere i d. d. nægtes. Derimod, naar Svuldbden i den Grad, belæres, at han maas antages til de sædvanlige at have gjenvundet sin Evne til Gehvers saavel som og, naar hans Raar i den betydelig Grad forbedres. Jeg vil, altfaa blot have, at dette Tilfælde muligen ikke berettiger til nogen Bekræftelse imod Svuldbestyrelsen, men at Feilen meget mere kan ligge i Bestemmelser, der findes i § 14 af Lov 9de April 1851.

Ville: Jeg vil kun med et Par Ord behøve, at jeg til næste Behandling af Sagen vil stille et Forslag med Hensyn til det Punkt, der er berørt under Nr. 36 i Betænkningen, men jeg anser det for tidsnok, at yttre, hvad jeg har paa Hjerte i den Anledning, naar Forslaget forelægges.